

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní Mgr. Jitkou Zavřelovou ve věci žalobce: **V. D.L.**, státní příslušník Vietnamské socialistické republiky, t. č. bytem x, zastoupen Mgr. Bc. Filipem Schmidtem, LL. M., advokátem se sídlem Helénská 4, Praha, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**, se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 4. 2015, č. j. OAM-6/LE-BE02-HA08-2015,

t a k t o :

- I. Žaloba s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Ustanovenému zástupci Mgr. Filipu Schmidtovi, LL. M., advokátu se sídlem Helénská 1799/4, 120 00 Praha 2, se přiznává odměna ve výši 8.228,- Kč, která mu bude vyplacena ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto ustanovení z účtu Krajského soudu v Praze.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení rozhodnutí označeného v záhlaví, kterým bylo rozhodnuto tak, že se žalobci mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje.

Toto rozhodnutí žalobce napadá žalobou, v níž namítá porušení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť žalovaný nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem k okolnostem případu, v souvislosti s § 12, § 13, § 14, § 14a, § 14b zákona o azylu, a navrhuje, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení.

V následném doplnění žaloby zástupce žalobce uvedl, že nemohl v plném rozsahu fakticky dostat požadavku výzvy soudu k odstranění vad žaloby, neboť se nemohl seznámit se správním spisem, jenž nebyl součástí spisu soudního. Domnívá se proto, že by soud měl po opatření správního spisu žalobce znovu vyzvat k doplnění žaloby.

K věci samotné uvádí, že závěry žalovaného nestojí na řádně zjištěném skutkovém stavu, nejsou dostatečně zdůvodněny a z části stojí na nepravdivých domněnkách žalovaného. Hodnocení azylového příběhu žalobce postrádá jakýkoliv prvek vyšetřování a objasňování. Žalovaný se při posuzování žalobcoví žádosti soustředil pouze na jeden bod protokolu a zbytkem se nezabýval. Navíc jsou podklady jím shromážděné neaktuální. Nijak se ani nevyjádřil k žalobcem namítaným hlubokým vazbám v České republice, kde žije již 7 let.

Žalovaný oprávněnost podané žaloby popírá. Na základě řádně zjištěného skutkového stavu dospěl k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení mezinárodní ochrany. V průběhu řízení bylo objasněno, že důvodem pro podání žádosti byla snaha zlegalizovat svůj pobyt v České republice, což žalobce opakovaně uvedl v žádosti, její příloze i v pohovoru. Mezinárodní ochrana je však výjimečným institutem, neslouží jako náhražka zákona o pobytu cizinců, jež je primárním nástrojem úpravy pobytu cizinců v České republice. Žalobci navíc bylo uloženo správní vyhoštění, on se však přesto na území České republiky stále zdržoval. O mezinárodní ochranu žalobce požádal až poté, co vlastní vinou zapříčinil neprodloužení svého povolení k dlouhodobému pobytu. Jiný důvod žádosti, než legalizaci pobytu, žalobce neuvedl. Takovou žádost nelze považovat za oprávněnou, jak ostatně vyplývá i z judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004 – 94). K namítaným hlubokým vazbám žalovaný uvádí, že žalobcova rodina, tj. manželka a tři děti, z nichž nejmladšímu je 9 let, žijí v zemi původu. Žalobcem uváděný důvod podání žádosti nelze podřadit důvodům pro udělení mezinárodní ochrany, neboť jejich výčet je podle zákona taxativní a snahu legalizovat pobyt rozhodně neobsahuje. Žalobce žádné další skutečnosti netvrdil, a neunesl tak svoji povinnost tvrzení. Pokud žadatel důkazní břemeno neunes, je nutno mu takovou skutečnost přičítat k tíži. K tomu žalovaný odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2005, č. j. 4 Azs 36/2005 – 63. Pokud žalobce namítá, že se žalovaný soustředil pouze na jeden bod protokolu, je to tedy tím, že žalobce žádné další důvody podání žádosti o mezinárodní ochranu neuvedl.

Ze správního spisu vyplývá, že žalobce podal dne 15. 1. 2015 žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR, ve které uvedl, že je vietnamským státním příslušníkem. Je ženatý, jeho žena a tři děti žijí ve Vietnamu. Do České republiky poprvé přicestoval v roce 2008 na platný pas a vízum za účelem podnikání. Od té doby již Českou republiku neopustil. Nikdy proti němu nebylo ani není vedeno trestní stíhání. Nikdy nebyl on, ani žádný člen jeho rodiny, členem žádné politické strany ani jiné organizace. Nemá nárok na starobní důchod ani jinou sociální dávku. Jeho zdravotní stav je dobrý. Jako důvod podání žádosti o azyl uvedl snahu legalizovat svůj pobyt v České republice. Ve Vietnamu má dluh, protože si půjčil na cestu do České republiky. V České republice potřebuje zůstat, aby mohl vydělat peníze a tento dluh splatit. V následném pohovoru dne 26. 1. 2015 uvedl shodné důvody pro podání žádosti o mezinárodní ochranu. Doplnil, že po příchodu do České republiky nemohl sehnat

práci, pak pracoval na stavbě a v lese, ale nedostával zapláceno, jen stravu a byt. Poté dělal v továrně a naposled pracoval jako pomocník na tržnici v SAPA. Ve Vietnamu je problém vydělat peníze a on se v případě návratu do vlasti obává svých dluhů, jež musí splatit soukromníkům.

Podle správního spisu pro posouzení žádosti žalovaný shromáždil jako podklady pro vydání rozhodnutí informace cizineckého informačního systému týkající se žalobce, informaci Ministerstva zahraničních věcí ČR ze dne 16. 4. 2014, č. j. MV-15439-17/OAM-2014, zprávu Human Rights Watch 2014 ze dne 21. 1. 2014, zprávu Mezinárodní organizace pro migraci IOM říjen 2012 ze dne 2. 4. 2013, výpis z Infobanky ČTK „Země světa – Vietnam“ v aktuálním znění ke dni vydání rozhodnutí, poslední zápis je ze 14. 10. 2013. S podklady rozhodnutí byl žalobce seznámen 11. 2. 2015, což ztvrdil podpisem protokolu o seznámení s podklady. K informacím se nijak nevyjádřil, jen se nechal informovat o situaci neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti. Dne 23. 4. 2015 bylo vydáno rozhodnutí, které je nyní napadeno správní žalobou.

Pokud jde o procesní postup soudu v této věci ohledně odstraňování vad žaloby, je třeba poukázat na to, že napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 29. 4. 2015. Lhůta pro podání žaloby činí v případě žaloby proti rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany 15 dnů od doručení rozhodnutí (§ 32 odst. 1 zákona o azylu). Zmeškání lhůty pro podání žaloby nelze prominout (§ 72 odst. 4 s. ř. s.).

Nezbytnou obsahovou náležitostí žaloby je formulování alespoň jednoho žalobního bodu – tedy tvrzení, z něhož musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Z § 71 odst. 2 s. ř. s. plyne, že rozšířit žalobu o nový žalobní bod lze pouze ve lhůtě pro podání žaloby. V dané věci podal žalobce včas tzv. blanketní žalobu, která neobsahovala žádný žalobní bod. Tato vada žaloby ji činila neprojednatelnou. Dříve, než soud žalobu odmítl, pokusil se o odstranění jejích vad, jak ukládá § 37 odst. 5 s. ř. s., a vyzval žalobce usnesením ze dne 19. 5. 2015, č. j. 49 Az 60/2015 – 12, k odstranění vady žaloby spočívající v absenci žalobního bodu ve lhůtě 1 dne. Délka této lhůty byla odvozena od doručení žaloby soudu, tedy 13. 5. 2015. Současně požádal o ustanovení zástupce pro řízení o žalobě, v důsledku čehož došlo ke stavení lhůty pro podání žaloby až do právní moci rozhodnutí o žádosti o ustanovení zástupce (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Jestliže tedy 14. den lhůty pro podání žaloby došlo ke stavení jejího běhu, zbýval z ní ještě 1 den, který počal plynout právní mocí rozhodnutí o ustanovení zástupce žalobci, tj. dne 19. 5. 2015. Vadu žaloby spočívající v absenci žalobních bodů nelze odstraňovat po uplynutí zákonem stanovené lhůty pro podání žaloby (viz rozsudek NSS ze dne 27. 2. 2004, č. j. 4 Azs 3/2004 – 48, a dále rozsudek ze dne 11. 3. 2010, č. j. 7 As 15/2010 – 56). Následkem výzvy k odstranění vad žaloby nemůže být prodloužení zákonem stanovené lhůty pro formulování žalobních bodů, po jejímž uplynutí nastávají bez dalšího účinky koncentrace řízení.

Žalobce odstranil obsahovou vadu žaloby a ve lhůtě pro podání žaloby na základě výzvy soudu doplnil žalobní body. Soud však nemohl vyhovět jeho požadavku a vyzvat jej k odstranění vad žaloby doplněním žalobních bodů znovu poté, co byl soudu předložen správní spis. Jednak pro takový postup nebyly splněny formální podmínky § 37 odst. 5 s. ř. s., neboť vada žaloby již byla odstraněna, a žaloba se stala projednatelnou, jednak již v té době uplynula lhůta pro podání žaloby, tj. i lhůta pro vymezení žalobních bodů.

V doplnění žaloby žalobce soudu vytýká, že jej vyzval k odstranění vad žaloby, ačkoliv v době vydání této výzvy nebyl u soudu k dispozici správní spis. Soud nespatřuje v tomto postupu žádné pochybení. Je-li soudu doručena žaloba, z jejíhož textu je zřejmé, že

trpí vadou, která brání jejímu věcnému projednání (např. neobsahuje ani jeden žalobní bod), musí se soud nejprve pokusit o odstranění vady žaloby. Teprve po odstranění vady žaloby soud postupuje podle § 74 odst. 1 s. ř. s. a doručí žalobu žalovanému, uloží mu, aby se k žalobě vyjádřil a předložil soudu správní spis. Zástupce žalobce mohl nahlížet do správního spisu u správního orgánu, který měl spis v držení v době, kdy byl žalobce vyzván k odstranění vady žaloby. Relevantní informace si mohl zástupce žalobce opatřit přímo od žalobce, jenž v žádosti o ustanovení zástupce výslovně požádal, aby mu byl jako zástupce ustanoven Mgr. Bc. Filip Schmidt, LL. M. Tomuto požadavku soud plně vyhověl, neboť legitimně předpokládal, že výše jmenovaný je s případem žalobce již obeznámen, požádal-li žalobce výslovně o ustanovení tohoto konkrétního zástupce. Soud vycházel mimo jiné z toho, že ustanovený zástupce je advokátem, a tedy jako právní profesionál zná faktické postupy nezbytné k efektivnímu převzetí právního zastoupení.

Soud posoudil žalobu v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.).

K tomu dodává, že článek 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany, který vyžaduje, aby soudy prvního stupně přezkoumávající rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany posuzovaly projednávaný případ dle právního a skutkového stavu ke dni rozhodnutí soudu, se na nyní posuzovaný případ nepoužije. Členské státy Evropské unie jsou povinny výše uvedenou povinnost transponovat do vnitrostátního právního řádu do 20. 7. 2015 (viz čl. 51 odst. 1 směrnice). Podle čl. 52 odst. 1 věty druhé směrnice se žádosti o mezinárodní ochranu podané do 20. 7. 2015 řídí právními a správními předpisy přijatými podle směrnice 2005/85/ES. Směrnice 2005/85/ES přitom povinnost zajistit soudní přezkum rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany podle právního a skutkového stavu ke dni rozhodnutí soudu neobsahovala.

Protože doposud nebyly do českého právního řádu promítnuty požadavky čl. 46 odst. 3 směrnice 2013/32/EU, ačkoliv transpoziční lhůta již uplynula, má uvedený článek směrnice přímý účinek. Jelikož však žádost o mezinárodní ochranu byla v této věci podána dne 15. 1. 2015, směrnice 2013/32/EU na toto řízení (včetně přezkumného řízení soudního) nedopadá. Na věc tak *rationae temporis* dopadá směrnice 2005/85/ES, která neukládá členským státům povinnost zajistit soudní přezkum rozhodnutí podle stavu ke dni vydání rozhodnutí soudu. Plně se tak prosadí § 75 odst. 1 s. ř. s.

K jednotlivým námitkám uvedeným v žalobě a jejím doplnění soud uvádí:

Obecná tvrzení žalobce, že v řízení byla porušena ustanovení § 12, § 13, § 14b zákona o azylu doprovázená pouhým tvrzením, že žalobce splňuje zákonné podmínky pro udělení mezinárodní ochrany bez podložení těchto tvrzení jakýmkoliv dalšími argumenty, nejsou žalobním bodem ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Dle ustálené judikatury je žalobním bodem konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované) skutkové tvrzení doprovázené konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. *„Ličení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Žalobce je povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl žalovaný vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled*

na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobkyně odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti“ (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 – 58). Těmto požadavkům ovšem výše uvedená tvrzení žalobce nedostála, neboť jde pouze o citaci ustanovení právních předpisů, která měla být porušena, aniž by žalobce uvedl konkrétní skutečnosti či právní argumentaci, o něž své tvrzení o nezákonnosti rozhodnutí opírá.

Žalobce v doplnění žaloby předně namítá nedostatečné odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a nedostatečnost podkladů, jež byly použity. Tuto námitku soud neshledal důvodnou.

Žalovaný ve svém posouzení situace v zemi původu žalobce vycházel z výše citovaných materiálů. Podle názoru soudu se v daném případě jednalo o zdroje přiměřeně aktuální a obsahově dostatečné. Zabývají se mj. životní úrovní obyvatel Vietnamu, systémem sociálního zabezpečení, dostupností zdravotní péče, zaměstnaností, stavem lidských práv a základních svobod v zemi, stejně jako situací neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti. Aktuálnost žalovaným shromážděných podkladů má soud za dostatečnou, neboť celková situace ve Vietnamu je dlouhodobě stabilizovaná a nedochází k větším výkyvům. Žalobce měl v průběhu správního řízení možnost se k podkladům vyjádřit a navrhnout jejich doplnění, pro případ, že by je shledal nedostatečnými. Jak však vyplývá z protokolu o seznámení s podklady rozhodnutí ze dne 11. 2. 2015, žadatel proti těmto podkladům rozhodnutí nic nenamítal. Samotné rozhodnutí je pak dostatečně a přesvědčivě zdůvodněno. Žalovaný se vypořádal se všemi podstatnými skutečnostmi, jež žalobce v průběhu řízení uváděl z pohledu všech druhů mezinárodní ochrany. Tato námitka tedy není důvodná.

Žalobce dále namítal, že se žalovaný soustředil pouze na jeden z uváděných důvodů žádosti o mezinárodní ochranu a dalšími se nezabýval. Soud však musí konstatovat, že jak ze žádosti samotné, tak z protokolu o pohovoru o žádosti vyplývá, že žalobce jiné důvody než legalizaci pobytu a ekonomické důvody neuváděl. Jak správně uvedl ve svém rozhodnutí žalovaný, ani jeden z těchto důvodů však není azylově relevantním důvodem. Mezinárodní ochrana ve smyslu zákona o azylu je institutem výjimečným, jehož smyslem je poskytnout žadateli ochranu, ne však před všemi negativními jevy v zemi jeho původu, nýbrž jen z důvodů uvedených v zákoně o azylu. Těmi rozhodně není snaha o legalizaci pobytu na území České republiky. Pro úpravu pobytového statusu cizince na území České republiky slouží zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců. Žalobce si toho je koneckonců vědom, v minulosti na území České republiky pobýval na základě povolení k pobytu za účelem podnikání. Jak uvedl v pohovoru, žádost podal, protože nepožádal včas o prodloužení tohoto povolení a jinou možnost jak zůstat zde neměl. Jak vyplývá z ustálené judikatury správních soudů (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003 - 65, ze dne 30. 10. 2003, č. j. 3 Azs 20/2003 – 43, nebo rozhodnutí ze dne 27. 8. 2003, č. j. 5 Azs 3/2003 – 54), ani ekonomické důvody není možno v žalobcově případě považovat za důvody azylově relevantní. V průběhu řízení nebylo zjištěno a ani žalobce netvrdil nic, co by naznačovalo, že by jeho nepříznivá situace byla způsobena jeho příslušností k určité skupině obyvatel nebo tím, že by byl diskriminován pro zastávání politických názorů. Tato námitka tedy není důvodná.

Co se týče žalobcem v žalobě namítaných hlubokých vazeb na území České republiky, tyto nebyly žalobcem v průběhu správního řízení nikdy zmiňovány. Naopak ve správním řízení žalobce uvedl, že jeho rodina žije ve Vietnamu. Na dotaz, zda v České republice žijí nějací žalobcovi známí či příbuzní, s jejichž pomocí počítá po dobu řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany, žalobce nikoho neuvedl. Jak vyplývá z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, povinností žadatele je tvrdit skutečnosti, na základě nichž mu má být mezinárodní ochrana udělena. Toto tvrzení žadatele není možné nahradit žádným postupem žalovaného. Správní orgán totiž nejen nemůže, ale není ani povinen domýšlet azylově relevantní důvody, které žadatel ve skutečnosti neuplatnil, a poté o nich provádět rozsáhlé dokazování. V řízení o mezinárodní ochraně je správní orgán povinen zjistit skutečný stav věci v rozsahu důvodů, které žadatel v průběhu řízení uvedl (srov. rozsudek NSS ze dne 30. 5. 2005, č. j. 1 Azs 281/2004). Žalovaný tedy nijak nepochybil, pokud se žalobcem až v žalobě tvrzenými hlubokými vazbami na území České republiky ve svém rozhodnutí nezabýval.

Žalobce se svými námitkami neuspěl. Jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, krajský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nevznikly.

Žalobci byl usnesením ze dne 19. 5. 2015, č. j. 49 Az 60/2015 - 12, ustanoven zástupcem Mgr. Filip Shmidt, LL. M., advokát se sídlem Helénská 1799/4, 120 00 Praha 2. Odměna ustanoveného zástupce byla stanovena ve výši na 8.228,- Kč. Tato částka je odměnou za dva úkony právní služby po 3.100 Kč [převzetí a příprava zastoupení a písemné podání soudu (doplnění žaloby) – § 7, § 9 odst. 4 písm. d), a § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb.], k čemuž byla přičtena paušální částka jako náhrada hotových výdajů ve výši 2 x 300 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky, to vše zvýšeno o částku odpovídající 21 % DPH. Uvedená částka bude zástupci žalobce vyplacena z účtu Krajského soudu v Praze ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 30. září 2016

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
soudkyně

Za správnost:
Božena Kouřimová